

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาในการการนำเสนอหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตร
ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

Factors Affecting Anxiety of Students from Class Presentation in Bachelor of Arts Program
in Thai Language, Faculty of Humanities and Social Sciences, Yala Rajabhat University

สวพร จันทรสกุล¹, ขวัญตา ทวีสุข² และชูโรดา เจณี³

¹สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

²สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

³สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยความวิตกกังวลของนักศึกษาในการการนำเสนอหน้าชั้นเรียน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย 2) ศึกษาระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในการการนำเสนอหน้าชั้นเรียน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย โดยมีกลุ่มเป้าหมายจำนวน 150 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลของนักศึกษาเป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับ และแบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการศึกษาปัจจัยความวิตกกังวลของนักศึกษาในการการนำเสนอหน้าชั้นเรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย พบว่า ประกอบด้วย 2 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยภายในประกอบด้วยปัจจัยย่อย จำนวน 3 ปัจจัย คือ 1.1) ความเชื่อมั่นในตนเอง 1.2) บุคลิกภาพเฉพาะบุคคล และ 1.3) สภาวะสภาพจิตใจขณะนำเสนอ 2) ปัจจัยภายนอกประกอบด้วยปัจจัยย่อย จำนวน 4 ปัจจัย คือ 2.1) อาจารย์ผู้สอน 2.2) เพื่อนร่วมชั้นเรียน 2.3) การใช้ภาษาและทักษะการพูด 2.4) เนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ

2. ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในการการนำเสนอหน้าชั้นเรียน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล ประกอบด้วย 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก โดยเกิดจากปัจจัยภายนอกโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.22$, S.D=0.24 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมากกว่าปัจจัยภายใน $\bar{x}=3.09$, S.D=0.25 เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยความวิตกกังวลในการการนำเสนอหน้าชั้นเรียนอยู่ในระดับปานกลางทุกปัจจัยย่อย คือ ความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.17$, S.D=0.34 ลำดับถัดมา บุคลิกภาพเฉพาะบุคคล มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.10$, S.D=0.30 และสภาวะสภาพจิตใจขณะนำเสนอ มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.00$, S.D=0.13 ตามลำดับ ในส่วนปัจจัยภายนอก เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยความวิตกกังวลในการการนำเสนอหน้าชั้นเรียนอยู่ในระดับปานกลางทุกปัจจัยย่อย คือ อาจารย์ผู้สอน มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.27$, S.D=0.28 ลำดับถัดมา เพื่อนร่วมชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.26$, S.D=0.20 การใช้ภาษาและทักษะการพูด มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.21$, S.D=0.17 และเนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.13$, S.D=0.27 ตามลำดับ

คำสำคัญ: ปัจจัยความวิตกกังวล, ระดับความคิดเห็น, การการนำเสนอหน้าชั้นเรียน

Abstract

The purposes of this research were 1) to study factors affecting anxiety of students from class presentation in Bachelor of Arts Program in Thai Language, and 2) to study level of anxiety of students from class presentation in Bachelor of Arts Program in Thai Language. The sample was 150 students, selected based on a simple random sampling. The research instruments were a five-rating scale questionnaire and a semi-structured interview. Data were analyzed by using mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D) and percentage.

The results indicated as follows:

1. The factors affecting anxiety of students from class presentation in Bachelor of Arts Program in Thai Language were 1) internal factors and 2) external factors. The internal factors consisted of 1.1) self-confidence, 1.2) individual personality, and 1.3) state of mind while presenting. The external factors consisted of 2.1) teachers, 2.2) classmates, 2.3) language use and speaking skills, and 2.4) content, media and presentation devices.

2. In terms of the opinions of the respondents towards the anxiety of students from class presentation in Bachelor of Arts Program in Thai Language, factors affecting the anxiety of students consisted of two factors: internal and external factors. Overall external factor was at a moderate level ($\bar{x}=3.22$, S.D=0.24). When mean scores of external and internal factors were compared, the influence of external factors was higher than that of internal factors ($\bar{x}=3.09$,

การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ราชภัฏวิจัย ครั้งที่ 6 วันที่ 17-18 สิงหาคม 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

S.D=0.25). When individual factors were considered, all internal factors affecting anxiety of students from class presentation in Bachelor of Arts Program in Thai Language were at the moderate level. The most influential internal factor on students' anxiety from class presentation was self-confidence ($\bar{x}$ 3.17, S.D 0.34), followed by individual personality ($\bar{x}$ 3.10, S.D 0.30), respectively. All external factors affecting anxiety of students from class presentation in Bachelor of Arts Program in Thai Language were at the moderate level. The most influential external factor on students' anxiety from class presentation was teachers ($\bar{x}$ 3.27, S.D 0.28), followed by classmates ($\bar{x}$ 3.26, S.D 0.20), language use and speaking skills ($\bar{x}$ 3.21, S.D 0.22), and content, media and presentation devices ($\bar{x}$ 3.13, S.D 0.27), respectively.

Keywords: Anxiety factors, Opinions, Class presentation

1. บทนำ

การพูดเพื่อนำเสนอ เป็นศาสตร์และศิลป์ของการพูดแขนงหนึ่ง ที่ผู้พูดจำเป็นต้องมีทักษะการพูดที่ดี มีประสบการณ์ รู้จักแก้ไข ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี อีกทั้งต้องมีเทคนิคการนำเสนอสารที่แยบยลและสามารถโน้มน้าวผู้ฟังได้ ในขณะที่เดียวกันการพูดเพื่อนำเสนอ ก็สามารถทำให้ผู้พูดเกิดความกลัว วิตกกังวล หรือที่เรียกว่า อาการประหม่า การพูดนำเสนอ สามารถทำให้เกิดความกลัวแม้แต่นักธุรกิจ ที่มีประสบการณ์มากที่สุดก็ตาม การยืนอยู่ตรงหน้าผู้ฟังและพูดให้เกิดความน่าสนใจในการนำเสนอประเด็นต่าง ๆ ให้ผู้ฟังรับฟังอย่าง ชัดเจนต้องอาศัยความกล้าหาญ ซึ่งนักพูดส่วนใหญ่ต่างก็เคยมีความรู้สึกตื่นเต้น หรือตื่นกลัว เวลาที่จะต้องนำเสนองานต่อหน้าคนจำนวนมาก ไม่ว่าจะจะเป็นอาการมือขมูไปด้วยเหงื่อ หัวตื้อ เสียงสั่น และอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งเรียกอาการเหล่านี้ว่าความรู้สึกวิตกกังวลต่อการพูดทั้งสิ้น (ปฏิพล ตั้งจักรวรานนท์, 2554)

ความวิตกกังวล เกิดจากสภาวะทางอารมณ์ที่ไม่สมดุล อาจเกิดจากประสบการณ์ที่ไม่ดีในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนแสดงอาการ ประหม่า ตื่นกลัว กังวล ผ่านสีหน้า กิริยา ท่าทางอย่างเห็นได้ชัด ความวิตกกังวลหรือโรควิตกกังวล (anxiety disorders) เป็นโรคที่พบบ่อย ในทางจิตเวช โรควิตกกังวลอาจประกอบด้วยช่วงของความกลัวที่รุนแรง ๆ ก็เกิดขึ้นทันทีทันใด เรียกว่า การแพนิค (panic attacks) ความกลัว ที่ผิดปกติต่อบางสิ่งหรือบางสถานการณ์ (phobias) ความวิตกกังวลต่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมหรือการแสดง (social phobia) หรือ ความวิตกกังวลเรื้อรังทั่วไป (generalized anxiety disorder หรือ GAD) โรควิตกกังวลเหล่านี้ ก่อให้เกิดอาการ ได้ทั้งทางกายและทาง จิตใจ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ความวิตกกังวล หมายถึง อารมณ์ชนิดหนึ่งมีสาเหตุมาจากความกลัว และความไม่มั่นใจในตนเอง อีกทั้งเป็น องค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ในทางจิตวิทยาได้กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวลเป็นสาเหตุที่ทำให้ เกิดอุปสรรคต่อการสื่อสาร และส่งผลให้กระบวนการเรียนรู้ขาดหายไป (แสงอุษา สุทธิธัญกุล, 2546)

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา เป็นหนึ่งในสถาบันอุดมศึกษาชายแดนภาคใต้ที่มีกลุ่มนักศึกษาชาวไทยเชื้อสายมลายูเข้ามาศึกษาต่อ ในระดับปริญญาตรี จึงทำให้การใช้ภาษาในการสื่อสารของกลุ่มนักศึกษาดังกล่าวจะใช้ภาษามลายูเป็นภาษาแรกหรือภาษาแม่ การสื่อสาร ให้ถูกหลักภาษาไทยจึงเป็นปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสาร เพราะโครงสร้างทางภาษานั้นต่างกัน การสื่อสารข้อมูลโดยใช้ภาษาไทย ในการสื่อสารนั้นไม่สมบูรณ์ถูกต้อง ส่งผลให้นักศึกษามีความวิตกกังวลต่อการใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร ทั้งนี้บริบททางวัฒนธรรมในการสื่อสาร โดยเฉพาะทักษะการพูด ผู้วิจัยได้ศึกษาและสังเกตถึงพฤติกรรมการนำเสนอหน้าชั้นเรียน เช่น การนำเสนอในที่ประชุม การนำเสนอผลงาน หน้าชั้นเรียน ทั้งงานกลุ่มและงานเดี่ยว ต่างพบว่า นักศึกษาแสดงอาการวิตกกังวล ประหม่า ตื่นเต้น อย่างเห็นได้ชัด ถึงแม้เป็นการพูด นำเสนอที่มีการเตรียมความพร้อมมาแล้วก็ตาม จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยความวิตกกังวลต่อการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน ของนักศึกษา โดยใช้กลุ่มเป้าหมายนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ซึ่งเป็นศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทักษะภาษาไทยโดยตรง เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่แท้จริงต่อความวิตกกังวล ในการนำเสนอดังกล่าวและสามารถนำไปพัฒนาการเรียนการสอน และพัฒนาศักยภาพผู้เรียนในการนำเสนอสารต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาปัจจัยความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา ภาษาไทย

2.2 เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

3. ขอบเขตของการวิจัย

3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาความวิตกกังวลต่อการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ได้ศึกษาเนื้อหาที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลโดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นปัจจัยหลัก ได้แก่ 1) ปัจจัยภายใน ประกอบด้วยปัจจัยย่อย จำนวน 3 ปัจจัย คือ 1.1) ความเชื่อมั่นในตนเอง 1.2) บุคลิกภาพเฉพาะบุคคล และ

การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ราชภัฏวิจัย ครั้งที่ 6 วันที่ 17-18 สิงหาคม 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

1.3) สภาวะสภาพจิตใจขณะนำเสนอ 2) ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วยปัจจัยย่อย จำนวน 4 ปัจจัย คือ 2.1) อาจารย์ผู้สอน 2.2) เพื่อนร่วมชั้นเรียน 2.3) การใช้ภาษาและทักษะการพูด 2.4) เนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ

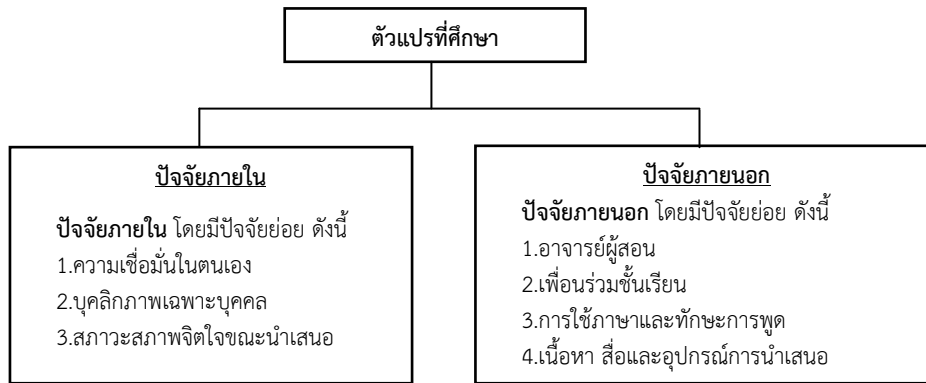
3.2 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ทั้งหมดจำนวน 203 คน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่ใช้ภาษามลายูถิ่นชั้นปีที่ 1-4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มอย่างง่าย (sample random sampling) และกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเครซีและมอร์แกน (รพีวรรณ พิมพ์จันทร์, 2557) รวมทั้งสิ้น 150 คน

4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

ความวิตกกังวล เกิดจากสภาวะทางอารมณ์ที่ไม่สมดุล อาจเกิดจากประสบการณ์ที่ไม่ดีในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนแสดงอาการประหม่า ตื่นกลัว กังวล ผ่านสีหน้า กิริยา ท่าทางอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยในทางจิตวิทยาได้กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวลเป็นสาเหตุที่ทำให้ เกิดอุปสรรคต่อการสื่อสารและส่งผลให้กระบวนการเรียนรู้ขาดหายไป (แสงอุษา สุทธิธินกุล, 2546) ผู้วิจัยจึงตั้งกรอบแนวคิดดังภาพที่ 1

5. วิธีดำเนินการวิจัย

5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ทั้งหมดจำนวน 203 คน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่ใช้ภาษามลายูถิ่นชั้นปีที่ 1-4 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มอย่างง่าย (sample random sampling) และกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเครซีและมอร์แกน (รพีวรรณ พิมพ์จันทร์, 2557) รวมทั้งสิ้น 150 คน

5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลงานวิจัยจำนวน 2 เครื่องมือ ได้แก่

1. แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลต่อการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มี 3 ตอน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลต่อการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

2.1 ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วยปัจจัยย่อยได้แก่ อาจารย์ผู้สอน เพื่อนร่วมชั้นเรียน การใช้ภาษาและทักษะการพูด และเนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ

2.2 ปัจจัยภายใน ประกอบด้วยปัจจัยย่อย ได้แก่ ความเชื่อมั่นในตนเอง บุคลิกภาพเฉพาะบุคคล และสภาวะสภาพจิตใจขณะนำเสนอ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

การสร้างแบบสอบถามปัจจัยความวิตกกังวลเพื่อหาระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มีจำนวน 40 ข้อ ปัจจัยภายนอกจำนวน 20 ข้อ และ ปัจจัยภายในจำนวน 20 ข้อ

การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ราชภัฏวิจัย ครั้งที่ 6
วันที่ 17-18 สิงหาคม 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

2. แบบสัมภาษณ์สัมภาษณ์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ในรูปแบบการสัมภาษณ์ชนิดกึ่งมีโครงสร้าง (semi-structured interview) เพื่อความยืดหยุ่นของข้อประเด็นคำถามในการเก็บข้อมูล ขณะที่ยังคงไว้ซึ่งเนื้อหาสาระที่ครอบคลุมประเด็นศึกษาอย่างครบถ้วน จำนวน 9 ข้อ

5.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลต่อการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จำนวน 150 ชุด ให้กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ซึ่งก่อนตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูลและอธิบายวิธีการกรอกแบบสอบถามให้เข้าใจก่อนแล้วจึงให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

2) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ วัดตามมาตรฐานในการให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้และนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณหาปัจจัยความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน และระดับระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

3) ผู้วิจัยทำการสอบถามนักศึกษาเพื่อสอบถามแสดงความคิดเห็นด้วยวิธีการสัมภาษณ์ โดยข้อคำถามเกิดจากรวบรวมสรุปประเด็นจากข้อคำถามในแบบสอบถาม ซึ่งคำถามในการสัมภาษณ์มีรูปแบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง

5.4 วิธีสร้างเครื่องมือ

1) ศึกษาทฤษฎี เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับ องค์ประกอบของความวิตกกังวล และศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม

2) ร่างแบบสอบถามความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน ใช้แบบประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (likert) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, 2538) ใช้ข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบ โดยใช้เกณฑ์การการให้คะแนน ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนนข้อความเชิงบวก

5 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อรายการที่กำหนดระดับมากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อรายการที่กำหนดระดับมาก

3 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อรายการที่กำหนดระดับปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อรายการที่กำหนดระดับน้อย

1 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อรายการที่กำหนดระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนนข้อความเชิงลบ

5 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อรายการที่กำหนดระดับน้อยที่สุด

4 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อรายการที่กำหนดระดับปานกลาง

3 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อรายการที่กำหนดระดับปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อรายการที่กำหนดระดับมาก

1 คะแนน หมายถึง มีความคิดเห็นต่อรายการที่กำหนดระดับมากที่สุด

5.5 การหาคุณภาพเครื่องมือ

1) นำแบบสอบถามที่ร่างไว้ ในข้อ 5.4 ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) และปรับปรุงตามคำแนะนำ

2) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านชุดเดิม ตรวจสอบความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องอีกครั้ง และปรับปรุงตามคำแนะนำ ได้ค่า IOC= 1.00

3) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 100 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 80.50

4) จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไว้สำหรับการวิจัย

5.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

คณะวิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลของนักศึกษาซึ่งเป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และแบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คำร้อยละ เพื่อคำนวณหาค่าดังต่อไปนี้

1) การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนผู้วิจัยใช้สถิติเชิงอนุมาน นำมาจากผลของการตอบแบบสอบถาม

2) การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามเพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ใช้เกณฑ์การแปลความหมายของความคิดเห็นว่าปัจจัยที่กำหนดส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน

การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ราชภัฏวิจัย ครั้งที่ 6
วันที่ 17-18 สิงหาคม 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

- 4.50 – 5.00 หมายถึง มีความคิดเห็นว่าปัจจัยที่กำหนดส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนในระดับมากที่สุด
- 3.50 – 4.49 หมายถึง มีความคิดเห็นว่าปัจจัยที่กำหนดส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนในระดับมาก
- 2.50 – 3.49 หมายถึง มีความคิดเห็นว่าปัจจัยที่กำหนดส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนในระดับปานกลาง
- 1.50 – 2.49 หมายถึง มีความคิดเห็นว่าปัจจัยที่กำหนดส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนในระดับน้อย
- 1.00 – 1.49 หมายถึง มีความคิดเห็นว่าปัจจัยที่กำหนดส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนในระดับน้อยที่สุด
- 3) การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสัมพัทธ์ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปโดยหาค่าร้อยละ

6. ผลการวิจัย

6.1 ผลการศึกษาปัจจัยความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาในการนำเสนอหน้าชั้นเรียน ประกอบด้วย 2 ปัจจัยหลัก ได้แก่ 1) ปัจจัยภายในประกอบด้วยปัจจัยย่อย จำนวน 3 ปัจจัย คือ 1.1) ความเชื่อมั่นในตนเอง 1.2) บุคลิกภาพเฉพาะบุคคล และ 1.3) สภาวะสภาพจิตใจขณะนำเสนอ 2) ปัจจัยภายนอกประกอบด้วยปัจจัยย่อย จำนวน 4 ปัจจัย คือ 2.1) อาจารย์ผู้สอน 2.2) เพื่อนร่วมชั้นเรียน 2.3) การใช้ภาษาและทักษะการพูด 2.4) เนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ

6.2 ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากการสอบถามกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 150 คน ซึ่งประกอบด้วย เพศหญิง 139 คน คิดเป็นร้อยละ 92.67 และเพศชาย 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.33

ตารางที่ 1 ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวล	($\bar{x}$)	(S.D)	ระดับความคิดเห็น
ปัจจัยภายใน	3.09	0.26	ปานกลาง
1. ความเชื่อมั่นในตนเอง	3.17	0.34	ปานกลาง
2. บุคลิกภาพเฉพาะบุคคล	3.10	0.30	ปานกลาง
3. สภาวะสภาพจิตใจขณะนำเสนอ	3.00	0.13	ปานกลาง
ปัจจัยภายนอก	3.22	0.24	ปานกลาง
1. อาจารย์ผู้สอน	3.27	0.28	ปานกลาง
2. เพื่อนร่วมชั้นเรียน	3.26	0.20	ปานกลาง
3. การใช้ภาษาและทักษะการพูด	3.21	0.22	ปานกลาง
4. เนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ	3.13	0.27	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.16	0.25	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในภาพรวม มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.16$, S.D=0.25) ประกอบด้วย 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก โดยความวิตกกังวลที่เกิดจากปัจจัยภายใน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.09$, S.D=0.26) เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า อยู่ในระดับปานกลางทุกปัจจัยย่อย คือ ความเชื่อมั่นในตนเอง ($\bar{x}=3.17$, S.D=0.34) รองลงมาบุคลิกภาพเฉพาะบุคคล ($\bar{x}=3.10$, S.D=0.30) และสภาวะสภาพจิตใจขณะนำเสนอ ($\bar{x}=3.00$, S.D=0.13) ตามลำดับ

ส่วนปัจจัยภายนอก พบว่า โดยภาพรวมมีระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.22$, S.D=0.24) เมื่อพิจารณาปัจจัยย่อย พบว่า อาจารย์ผู้สอน ($\bar{x}=3.27$, S.D=0.28) รองลงมาเพื่อนร่วมชั้นเรียน ($\bar{x}=3.26$, S.D=0.20) ถัดมาประเด็นการใช้ภาษาและทักษะการพูด ($\bar{x}=3.21$, S.D=0.17) และเนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ ($\bar{x}=3.13$, S.D=0.27) ตามลำดับ

การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ราชภัฏวิจัย ครั้งที่ 6
วันที่ 17-18 สิงหาคม 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ตารางที่ 2 ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยย่อย ทำให้เกิดความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน

รายการ	($\bar{x}$)	(S.D)	ระดับความคิดเห็น
1. ความเชื่อมั่นในตนเอง	3.17	0.34	ปานกลาง
1.1 คุณจะพูดนำเสนออย่างรีบร้อน เพื่อให้การนำเสนอจบลงโดยเร็วที่สุด	3.50	0.25	สูง
1.2 คุณไม่มีความกังวลใดใด เมื่อต้องนำเสนอหน้าชั้นเรียน	2.90	0.10	ปานกลาง
1.3 คุณสามารถแก้ไขปัญหาสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ดีในขณะที่พูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน	3.03	0.20	ปานกลาง
1.4 คุณเต็มใจเมื่อต้องออกไปพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน	3.13	0.22	ปานกลาง
1.5 คุณรู้สึกภูมิใจในตนเอง ภายหลังจากพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน	3.38	0.17	ปานกลาง
1.6 คุณมักถือกระดาดชาจตเนื่อหาไว้ขณะยืนพูดนำเสนอ เพราะกลัวล้มในสิ่งที่พูด	3.61	0.10	สูง
1.7 เมื่อมีโอกาสในการพูดนำเสนอ คุณไม่ลังเลที่จะออกไปพูดคนแรก	2.61	0.29	ปานกลาง
2. บุคลิกภาพเฉพาะบุคคล	3.10	0.30	ปานกลาง
2.1 คุณรู้สึกอายในสำเนียงการพูดของตนเอง	3.20	0.37	ปานกลาง
2.2 คุณไม่ชอบที่จะต้องแสดงท่าทางหรือพูดแสดงความรู้สึกกับใคร	3.00	0.27	ปานกลาง
2.3 คุณมั่นใจในบุคลิกภาพภายนอก เมื่อต้องยืนพูดต่อหน้าผู้ฟังจำนวนมาก	2.93	0.23	ปานกลาง
2.4 คุณพูดเร็ว-ช้า เกินไป จนไม่มีความมั่นใจในการพูดนำเสนอ	2.80	0.23	ปานกลาง
2.5 คุณพูดเก่งเมื่ออยู่กับคนสนิท แต่ถ้าอยู่หน้าชั้นต่อคนจำนวนมาก ฉันทจะพูดไม่ออก	3.57	0.04	สูง
3. สภาวะสภาพจิตใจขณะนำเสนอ	3.00	0.13	กลาง
3.1 คุณสามารถล้มเลิกที่จะพูดได้ทันที เมื่อคุณไม่สามารถพูดต่อได้	2.87	0.20	กลาง
3.2 คุณรู้สึกสับสนกับตนเองในขณะที่พูดนำเสนอ	2.96	0.36	ปานกลาง
3.3 คุณรู้สึกเครียดและมีท่าทางแข็งทื่อ เหงื่อไหล หรือยืนอยู่ไม่นิ่ง ในขณะที่พูดนำเสนอ	3.28	0.13	ปานกลาง
3.4 คุณสามารถพลิกแพลงการพูดได้ตามสถานการณ์ โดยไม่ยึดติดกับแบบแผนการพูด	2.98	0.34	ปานกลาง
3.5 คุณสามารถตอบคำถามของผู้ฟังได้อย่างมั่นใจ และไม่เขินอาย	2.90	0.14	ปานกลาง
3.6 ฉันทรู้สึกว่่าสิ่งที่ฉันทพูดไม่มีค่าต่อผู้ฟัง	3.00	0.21	ปานกลาง
3.7 คุณสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ เมื่อเจอสิ่งเร้าหรือยั่วยุขณะนำเสนอ	3.06	0.19	ปานกลาง
รวม	3.09	0.26	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 เมื่อพิจารณาในแต่ละปัจจัยย่อย มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.09$, $S.D=0.26$) และพบว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง ในข้อที่ 1.6 คุณมักถือกระดาดชาจตเนื่อหาไว้ขณะยืนพูดนำเสนอเพราะกลัวล้มในสิ่งที่พูด มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษามากที่สุด อยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.61$, $S.D=0.10$) และข้อที่ 1.1 คุณจะพูดนำเสนออย่างรีบร้อน เพื่อให้การนำเสนอจบลงโดยเร็วที่สุด อยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.50$, $S.D=0.25$) ถัดมาบุคลิกภาพเฉพาะบุคคล ในข้อที่ 2.5 คุณพูดเก่งเมื่ออยู่กับคนสนิท แต่ถ้าอยู่หน้าชั้นต่อคนจำนวนมาก ฉันทจะพูดไม่ออก มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษามากที่สุด อยู่ในระดับความวิตกกังวลระดับสูง ($\bar{x}=3.57$, $S.D=0.04$) และสภาวะสภาพจิตใจขณะนำเสนอ ในข้อที่ 3.3 คุณรู้สึกเครียดและมีท่าทางแข็งทื่อ เหงื่อไหล หรือยืนอยู่ไม่นิ่ง ในขณะที่พูดนำเสนอ มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษามากที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.11$, $S.D=0.15$) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยย่อย ทำให้เกิดความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน

รายการ	($\bar{x}$)	(S.D)	ระดับความคิดเห็น
1. อาจารย์ผู้สอน	3.27	0.28	ปานกลาง
1.1 อาจารย์ไม่เข้าใจในสิ่งที่คุณพูดเสมอ	3.48	0.15	ปานกลาง
1.2 อาจารย์มักแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใดขณะที่คุณกำลังนำเสนอ	3.60	0.09	สูง
1.3 คุณไม่มีความรู้สึกตระหนกตกใจเมื่ออาจารย์ให้พูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนอย่างกะทันหัน	2.96	0.32	ปานกลาง
1.4 อาจารย์เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คุณรู้สึกหัวใจพองโต ปลื้มปริ่มและยินดีที่ได้ออกมาพูดนำเสนอ	3.00	0.21	ปานกลาง
1.5 คุณรู้สึกลำบากใจเมื่ออาจารย์สบตาคุณในขณะที่กำลังนำเสนอ	3.30	0.17	ปานกลาง

การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ราชภัฏวิจัย ครั้งที่ 6
วันที่ 17-18 สิงหาคม 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	($\bar{x}$)	(S.D)	ระดับความคิดเห็น
2. เพื่อนร่วมชั้นเรียน	3.26	0.20	ปานกลาง
2.1 คุณรู้สึกว่าคุณในชั้นเรียนสามารถพูดนำเสนอได้ดีกว่าคุณ	3.51	0.11	สูง
2.2 คุณรู้สึกว่าคุณมีเพื่อนที่เตรียมมาเพื่อน ๆ มีข้อมูลและความรู้มากกว่าคุณ	3.44	0.19	ปานกลาง
2.3 คุณมั่นใจว่าสามารถพากลุ่มของตนเองสู่จุดมุ่งหมายได้เมื่อต้องพูดอภิปรายหน้าชั้นเรียน	3.12	0.25	ปานกลาง
2.4 คุณมั่นใจว่ามีทักษะการพูดที่ดีพอในการนำเสนอเพื่อให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนเข้าใจ	3.10	0.17	ปานกลาง
2.5 คุณชอบที่จะพูดแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนในขณะที่นำเสนอ	3.13	0.32	ปานกลาง
3. การใช้ภาษาและทักษะการพูด	3.21	0.22	ปานกลาง
3.1 คุณมีปัญหาเรื่องการเรียบเรียงไวยากรณ์หรือประโยคทางภาษาไทยในการพูดนำเสนอ	3.51	0.06	สูง
3.2 คุณมีความกลัวในการเลือกใช้คำให้ตรงกับความคิดของคุณ ว่าจะผิดพลาด ไม่ถูกกาลเทศะ	3.27	0.07	ปานกลาง
3.3 คุณมีความมั่นใจในการใช้ภาษาไทยในการพูดนำเสนอ	3.16	0.05	ปานกลาง
3.4 คุณรู้สึกสบายใจเมื่อได้ใช้ภาษาไทยในการพูดอภิปรายกลุ่ม	2.91	0.32	ปานกลาง
3.5 คุณมีความมั่นใจในลีลาการพูดนำเสนอ	3.18	0.16	ปานกลาง
4. เนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ	3.13	0.27	ปานกลาง
4.1 ไมโครโฟนเป็นอุปกรณ์ที่ฉันไม่อยากจะใช้ในขณะพูด	2.93	0.20	ปานกลาง
4.2 คุณสามารถใช้วงจรกิจกรรมสื่อสารและดึงดูดผู้ฟังได้ดี	2.81	0.30	ปานกลาง
4.3 ข้อจำกัดของเวลาทำให้คุณตื่นเต้นจนทำให้คุณใช้เวลานานเพื่อบอกถึงสิ่งที่ต้องการนำเสนอ	3.50	0.05	ระดับสูง
4.4 คุณมีความมั่นใจในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน เพราะได้เตรียมความพร้อมมาอย่างดี	3.14	0.15	ปานกลาง
4.5 คุณไม่สามารถพูดนำเสนอได้ในสิ่งที่รู้ไม่จริง	3.28	0.13	ปานกลาง
รวม	3.22	0.24	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 เมื่อพิจารณาในแต่ละปัจจัยย่อย มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.22$, S.D=0.24) และพบว่า อาจารย์ผู้สอน ในข้อที่ 1.2 อาจารย์มักแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใดขณะที่คุณกำลังนำเสนอ มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษามากที่สุด ($\bar{x}=3.60$, S.D=0.09) อยู่ในระดับสูง ลำดับต่อมาเพื่อนร่วมชั้นเรียน ในข้อที่ 2.1 คุณรู้สึกว่าคุณในชั้นเรียนสามารถพูดนำเสนอได้ดีกว่าคุณ มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษามากที่สุด ($\bar{x}=3.51$, S.D=0.11) อยู่ในระดับสูง นอกจากนี้ การใช้ภาษา และทักษะการพูด ในข้อที่ 3.1 คุณมีปัญหาเรื่องการเรียบเรียงไวยากรณ์หรือประโยคทางภาษาไทยในการพูดนำเสนอ ระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษามากที่สุด ($\bar{x}=3.51$, S.D=0.06) อยู่ในระดับสูง และเนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ ในข้อที่ 4.3 ข้อจำกัดของเวลาทำให้คุณตื่นเต้นจนทำให้คุณใช้เวลานานเพื่อบอกถึงสิ่งที่ต้องการนำเสนอ ระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษามากที่สุด ($\bar{x}=3.39$, S.D=0.13) อยู่ในระดับปานกลาง

6.2 ผลการผลการวิเคราะห์จากการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์

ผลการวิเคราะห์จากการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ พบว่า การนำเสนอโดยใช้ภาษาไทย เป็นอุปสรรคต่อการนำเสนอถึงร้อยละ 85.22 เนื่องจากนักศึกษาใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแรก เมื่อต้องใช้ภาษาไทยในการนำเสนอ จึงเกิดความกังวลต่อการเลือกใช้คำหรือการเรียบเรียงประโยคในการพูดนำเสนอ ทำให้เกิดอาการประหม่า พูดติดขัดและอยากจะทำให้ออกไปเร็วๆ นอกจากนี้ อาจารย์ผู้สอนก็มีส่วนทำให้นักศึกษาเกิดความกังวลใจในการนำเสนอคิดเป็นร้อยละ 83.48 สาเหตุเกิดจากอาจารย์มักตำหนิเมื่อผิดพลาดในขณะที่ยังนำเสนอไม่เสร็จ หรือเพิ่มเติมเนื้อหาทันทีในขณะที่นำเสนอทำให้นักศึกษาตกใจและกังวลว่าเนื้อหาที่ตนนำมาอาจไม่ดีพอ ในประเด็นบุคลิกภาพมีส่วนทำให้นักศึกษาขาดความมั่นใจ จนเกิดความวิตกกังวลได้เช่นกัน นอกจากนี้ในข้อความถาม เพราะเหตุใดนักศึกษาต้องนำกระดาษออกไปทุกครั้งในการนำเสนอหน้าชั้นเรียน คิดเป็นร้อยละ 80.87 นักศึกษาได้ให้เหตุผลว่า รู้สึกตื่นเต้นทำให้กลัวลืมเนื้อหาอีกทั้งเพื่อเพิ่มความมั่นใจ ป้องกันความผิดพลาด ทั้งนี้ลักษณะสำเนียงภาษาการพูดภาษาไทย นักศึกษามีความวิตกกังวลคิดเป็นร้อยละ 75.65 ในประเด็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนมีอิทธิพลต่อการนำเสนอหน้าชั้นเรียนจะทำให้ให้นักศึกษาขาดความมั่นใจในตนเองเช่นกัน คิดเป็นร้อยละ 72.17 เนื่องจากเพื่อนชอบหัวเราะเวลาใช้ภาษาผิดเพี้ยน และในบางครั้งเพื่อนก็คาดหวังว่าจะนำเสนอได้ดี แต่กลับทำไม่ได้ จึงทำให้ถูกเพื่อนต่อว่าทำให้ขาดความมั่นใจ เมื่อได้สอบถามนักศึกษาในหัวข้อนี้ นักศึกษาคิดว่าอะไรที่ส่งผลให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลเมื่อต้องออกมาพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน ร้อยละ 54.78 เกิดจากความไม่มีมั่นใจในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก สำเนียงของตนเองที่พูดภาษาไทยไม่ชัดเจน เมื่อต้องออกไปนำเสนอหน้าชั้นเรียน หากนักศึกษามีความวิตกกังวล พฤติกรรมแรกที่นักศึกษามักจะทำคือสิ่งที่ใด ร้อยละ 50.43 นักศึกษาจะรู้แสดงอาการอยู่ไม่นิ่ง มือไม้สั่น วางมือไม่ถูก ส่งผลให้เป็นปัญหาต่อการใช้อุปกรณ์นำเสนอ คิดเป็นร้อยละ 46.96 แต่ทั้งนี้ นักศึกษามีความคิดเห็นว่าตนเองสามารถขจัดความวิตกกังวลถึงร้อยละ 91.30 โดยให้เหตุผลว่า ตนเองจะต้องฝึกพูดอยู่บ่อย ๆ ตั้งสติ และ

การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ราชภัฏวิจัย ครั้งที่ 6
วันที่ 17-18 สิงหาคม 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

คิดคำถามของผู้ฟังไว้ล่วงหน้าแล้วเตรียมคำตอบไว้ แต่ในขณะที่เดียวกัน ร้อยละ 8.70 ไม่สามารถจัดความวิตกกังวลได้ เพราะหาข้อบกพร่องของตนเองไม่เจอหรือลองแก้ปัญหาจุดบกพร่องของตนเองแล้ว แต่กลับรู้สึกตัวเองยังไม่กล้าแสดงออก

7. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

7.1 ปัจจัยความวิตกกังวลที่ส่งผลกระทบต่อการนำเสนอหน้าชั้นเรียน

ปัจจัยภายในที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาในการนำเสนอหน้าชั้นเรียนมากที่สุด คือ ประเด็นความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษาว่าความวิตกกังวลที่เกิดจากการขาดความเชื่อมั่นในตนเองจะส่งผลกระทบต่อหลายด้านต่อการนำเสนอ อีกทั้งบุคลิกภาพเฉพาะบุคคล นักศึกษาบางคนไม่ชอบอยู่ต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก จึงไม่สามารถนำเสนอหน้าชั้นเรียนได้ หรือหากต้องนำเสนอจะมีอาการมือไม้สั่น เหงื่อไหล เกิดความวิตกกังวลและกลัวการนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งเป็นผลต่อสภาวะสภาพจิตใจขณะนำเสนอ นักศึกษาจะมีความรู้สึกสมองว่างเปล่าจนเกือบพูดต่อไปไม่ได้ เมื่อต้องออกมาพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน ในส่วนปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาในการนำเสนอหน้าชั้นเรียนมากที่สุด คือ ประเด็นอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาจะเกิดอาการประหม่าเมื่ออาจารย์มักแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใดขณะที่กำลังนำเสนอ ซึ่งสอดคล้องกับการให้ข้อคิดเห็นของนักศึกษาว่าอาจารย์มีส่วนอย่างมากต่อความวิตกกังวลของนักศึกษา ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นใน 2 ประเด็นถึงความวิตกกังวลของนักศึกษา คือ ประเด็นที่ 1 เกิดจากความคาดหวังของอาจารย์ในเนื้อหาที่นักศึกษานำมาเสนอหน้าชั้นเรียน และประเด็นที่ 2 ประสิทธิภาพของนักศึกษาที่ไม่ได้ในการนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งนักศึกษาต่างให้ความเห็นว่า มีความกลัวทุกครั้งในการนำเสนอว่าอาจารย์จะตำหนิเรื่องเนื้อหาในการนำเสนอในขณะที่นำเสนอหรือไม่ และเมื่อพูดหรือนำเสนอเนื้อหาผิดพลาด อาจารย์ก็จะพูดแทรกขึ้นมาทันที จึงทำให้นักศึกษาเกิดประสบการณ์ที่ไม่ดีในการนำเสนอหน้าชั้นเรียนในครั้งต่อไป รองลงมาประเด็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน นักศึกษารู้สึกว่าเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนสามารถพูดนำเสนอได้ดีกว่า เพื่อนที่มีความสามารถในการพูดได้ดี มักสร้างความกดดันให้กับนักศึกษาที่มีทักษะการพูดนำเสนอไม่ดีพอสมควร เนื่องจากอาจเกิดการเปรียบเทียบ จึงทำให้นักศึกษาที่ต้องออกมาพูดนำเสนอต่อมีความกดดันและวิตกกังวลในการพูดนำเสนอ และเพื่อนยังส่งผลต่ออารมณ์และความรู้สึก จึงทำให้ขาดความมั่นใจ ลำดับต่อมาประเด็นเนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักศึกษาว่าปัญหาเรื่องการเรียบเรียงไวยากรณ์หรือประโยคทางภาษาไทยในการพูดนำเสนอมีสาเหตุมาจากนักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ภาษามลายูในการพูดเป็นภาษาแรก เมื่อต้องออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนจึงเกิดความกังวลเรื่องการเรียบเรียงประโยคหรือการเลือกใช้คำให้ถูก ต้อง และประเด็นเนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ ข้อจำกัดของเวลาทำให้นักศึกษาตื่นเต้นจนทำให้คุณใช้เวลาานเพื่อนึกถึงสิ่งที่ต้องการนำเสนอ

7.2 ระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล ประกอบด้วย 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก โดยความวิตกกังวลที่เกิดจากปัจจัยภายนอกโดยภาพรวมมีระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.22$, S.D=0.24 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยมากกว่าปัจจัยภายใน $\bar{x}=3.09$, S.D=0.25 ปัจจัยภายใน เมื่อพิจารณารายปัจจัยย่อย พบว่า ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนอยู่ในระดับปานกลางทุกปัจจัยย่อย เมื่อจำแนกออกเป็นข้อคำถาม ทำให้พบว่า ความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.17$, S.D=0.34 ในข้อที่ 1.6 คุณมักถือกระดาษจดเนื้อหาไว้ขณะยื่นพูดนำเสนอเพราะกลัวลืมในสิ่งที่พูด มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.61$, S.D=0.10 และข้อที่ 1.1 คุณจะพูดนำเสนออย่างรีบร้อน เพื่อให้การนำเสนอจบลงโดยเร็วที่สุดในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.50$, S.D=0.25 ลำดับถัดมาบุคลิกภาพเฉพาะบุคคล มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.10$, S.D=0.30 ในข้อที่ 2.5 คุณพูดเก่งเมื่ออยู่กับคนสนิท แต่ถ้าอยู่หน้าชั้นต่อคนจำนวนมากฉันจะพูดไม่ออก มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.57$, S.D=0.04 และสภาวะสภาพจิตใจขณะนำเสนอ มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.00$, S.D=0.13 ในข้อที่ 3.3 คุณรู้สึกเครียดและมีท่าทางแข็งทื่อ เหงื่อไหล หรือยืนอยู่ไม่นิ่งในขณะที่พูดนำเสนอ มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.11$, S.D=0.15 ตามลำดับ ในส่วนปัจจัยภายนอก เมื่อพิจารณารายปัจจัยย่อย พบว่า ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนอยู่ในระดับปานกลางทุกปัจจัยย่อย เมื่อจำแนกออกเป็นข้อคำถาม ทำให้พบว่าอาจารย์ผู้สอนมีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.27$, S.D=0.28 ในข้อที่ 1.2 อาจารย์มักแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีทันใดขณะที่คุณกำลังนำเสนอ มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในระดับสูง ค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.60$, S.D=0.09 ลำดับต่อมาเพื่อนร่วมชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.26$, S.D=0.20 ในข้อที่ 2.1 คุณรู้สึกว่ามีเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนสามารถพูดนำเสนอได้ดีกว่าคุณ มีระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในระดับสูง ค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.51$, S.D=0.11 การใช้ภาษาและทักษะการพูด มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.21$, S.D=0.17 ซึ่งในข้อที่ 3.1 คุณมีปัญหาเรื่องการเรียบเรียงไวยากรณ์หรือประโยคทางภาษาไทยในการพูดนำเสนอ ระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในระดับสูง ค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.51$, S.D=0.06 และเนื้อหา สื่อและอุปกรณ์การนำเสนอ มีค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.13$, S.D=0.27 ในข้อที่ 4.3 ข้อจำกัดของเวลาทำให้คุณตื่นเต้นจนทำให้คุณใช้เวลาานเพื่อนึกถึงสิ่งที่ต้องการนำเสนอ ระดับความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยทำให้เกิดความวิตกกังวลของนักศึกษาในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย $\bar{x}=3.39$, S.D=0.13 ตามลำดับ

การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ราชภัฏวิจัย ครั้งที่ 6 วันที่ 17-18 สิงหาคม 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

อภิปรายผลการวิจัย

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดนำเสนอหน้าชั้นของนักศึกษา ส่วนหนึ่งเกิดขึ้นจากตัวตนของนักศึกษา ซึ่งเกิดความไม่มั่นใจในตนเอง ไม่เชื่อมั่นว่าตนเองทำได้ มั่นใจในน้ำเสียงหรือทักษะการใช้ภาษาไทยของตนเอง หรือการคาดการณ์เหตุการณ์ล่วงหน้า การคาดหวังต่อสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นมากจนเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Epstein 1972: 291 -337 (อ้างถึงใน สารีย์ นุ่มนวล, 2543) กล่าวหาความวิตกกังวล เกิดจากความไม่กลมกลืนกันของความคิด ซึ่งโดยปกติคนนั้นมนุษย์มีความต้องการโดยธรรมชาติที่จะจัดประสบการณ์ของตนให้สอดคล้องกับความคาดหวัง ระบบการสร้างความคิดหวัง เป็นกระบวนการทางปัญญาและหากความคาดหวังไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงก็จะก่อให้เกิดสภาพการณ์ที่เป็นความกดดันและนำไปสู่ความวิตกกังวลได้ เงื่อนไขต่าง ๆ ที่ปิดกั้นไว้ ได้แก่ ไม่รู้ต้นตอของสิ่งเร้าชัดเจน การตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้น ต้องใช้เวลารอคอยที่ยาวนาน มีความขัดแย้งกันระหว่างการตอบสนองที่ต้องเลือกหรือการตอบสนองที่ควรจะเป็นไม่อยู่ในวิสัยที่บุคคลจะจัดให้มีขึ้นได้ เงื่อนไขเหล่านี้ก่อให้เกิด ความซับซ้อนใจสู่ความวิตกกังวล นอกจากนี้ ปัจจัยเรื่องการใช้ภาษาไทยก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวล เนื่องจากนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ใช้ภาษามลายูถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาแรก และใช้ภาษาไทยเป็นภาษารอง เพราะฉะนั้นสำหรับนักศึกษาบางคนกลับมองว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่ไม่คุ้นเคยต่อการสื่อสาร จึงทำให้เกิดความเครียด ประหม่า กัดดันในการนำเสนอหน้าชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับบทความวิจัยความวิตกกังวลของนักศึกษาที่ศึกษาในการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี ของมีนนา รักษิทธิ (2558) ได้กล่าวว่ นักศึกษากำพูขามีพื้นฐานการใช้ภาษาไทยน้อย ส่งผลให้ความสามารถทักษะด้านการพูดของนักศึกษาจึงมีความวิตกกังวลมาก เช่น ด้านไวยากรณ์ การเรียบเรียงประโยค เป็นต้น

ความวิตกกังวลต่อการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียนในภาพรวมทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก โดยใช้ทฤษฎีของ ฉวีวรรณ สัตยธรรม, แพ จันทรสุข และศุภกิจ เจริญสุข (2556) ในการแปลระดับความวิตกกังวล ในการแปลระดับความวิตกกังวล ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง หมายถึง บุคคลที่มีความวิตกกังวลระดับปานกลางจะมีการรับรู้ทางประสาทสัมผัสต่าง ๆ ทั้งการมองเห็นการฟังมีประสิทธิภาพลดลง ความสนใจและสมาธิลดลง การรับรู้แคบลง บุคคลจะมีความการพูดเสียงสั้น ๆ พูดเร็วขึ้น เริ่มมีอัตราการเต้นของหัวใจเพิ่มขึ้น ความดันโลหิตเพิ่มขึ้น ยังมีความสามารถแก้ไขปัญหาคิดแต่ต้องใช้เวลาเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับพฤติกรรมที่นักศึกษาจะแสดงออกเมื่อมีอาการวิตกกังวล เช่น เสียงสั้น มือและเท้าอยู่ไม่นิ่ง เหงื่อไหล ความรู้สึกเหมือนกำลังจะเป็นไข้ หน้าแดง พูดวกไปวนมา เป็นต้น นอกจากนี้หากแยกออกเป็นประเด็น ปัจจัยที่มีระดับความวิตกกังวลระดับสูงที่มีความน่าสนใจ ได้แก่ การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ นายคัมภีร์ภาพ คงสำรวยและคณะ (2561) ศึกษาเรื่องปัจจัยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน กล่าวว่ ระดับความวิตกกังวลในการพูดแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลระดับมากที่สุดได้แก่ ด้านไวยากรณ์ รองลงมา กล่าวเพื่อนจะหัวเราะเยาะ ซึ่งสอดคล้องกับแบบสอบถามในประเด็นเรื่องเพื่อน นักศึกษาได้ให้มุมมองไว้ว่า เพื่อน มีผลที่ทำให้เกิดความวิตกกังวล เช่น เพื่อนมักหัวเราะเวลาพูดคำผิด หรือแสดงอาการที่ทำให้ผู้พูดเกิดความไม่มั่นใจ

8. ข้อเสนอแนะและการนำไปใช้ประโยชน์

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ศึกษาและเปรียบเทียบปัจจัยเพศ มีความเหมือนหรือความแตกต่างกันอย่างไรในความวิตกกังวลของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง
2. ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลทักษะทางภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะของนักศึกษาที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ได้แก่ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน แล้วนำมาเปรียบเทียบ เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนได้ต่อไป

ข้อเสนอแนะการนำไปใช้ประโยชน์

1. สถานศึกษาชั้นพื้นฐานในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ควรนำผลงานวิจัยไปสังเคราะห์เพื่อแก้ปัญหาการใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้องของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อแก้ปัญหาที่ต้นทางในสถานศึกษา โรงเรียน ในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตลอดจนการเสริมสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนในการเข้าสู่อุดมศึกษาทั้งในและนอกพื้นที่ต่อไป
2. เมื่อทราบสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลในการนำเสนอหน้าชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนสามารถนำสาเหตุดังกล่าวไปพัฒนาและปรับปรุงเทคนิคการเรียนการสอนในรายวิชาต่อไปได้ ตลอดจนการฝึกให้นักศึกษามีความมั่นใจในตนเองและสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมั่นใจและถูกต้อง

9. กิตติกรรมประกาศ

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณคณาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ร่วมถ่ายทอดประสบการณ์สอนและปัญหาที่มักพบในการนำเสนอหน้าชั้นเรียนของนักศึกษา และคณะผู้วิจัยทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการวิเคราะห์ถึงปัญหาการนำเสนอหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาและร่วมกันทำวิจัยจนเกิดผลสำเร็จ

ขอขอบคุณศูนย์ส่งเสริมการทำผลงานทางวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ให้การสนับสนุนในการเผยแพร่ผลงานวิจัย และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนหรือนักศึกษาที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองได้ต่อไป

การประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ราชภัฏวิจัย ครั้งที่ 6
วันที่ 17-18 สิงหาคม 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

---

10. เอกสารอ้างอิง

- คัมภีร์ภาพ คงสำรวยและคณะ. (11 กรกฎาคม 2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน. [บทความวิจัย]. สืบค้นจาก <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/jsi/article/view/137791>.
- ฉวีวรรณ สัตยธรรม, แม จันทรสุข และศุภกรใจ เจริญสุข (2556). การดูแลบุคคลที่มีความวิตกกังวล การพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต (ฉบับปรับปรุง) เล่มที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ธนาเพรส.
- มีนนาภา รักษิทธิณ. (19 กันยายน 2560). ความวิตกกังวลของนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อศึกษาต่อใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตจันทบุรี. [บทความวิจัย]. สืบค้นจาก <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/sduhs/article/view/99383>.
- ปฏิพล ตั้งจักรวรรานนท์. (2554). การพูดนำเสนออย่างมืออาชีพ. กรุงเทพฯ : บิสคิด.
- รพีวรรณ พิมพ์จันทร์. (26 กรกฎาคม 2561). ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม. [บทความ]. สืบค้นจาก <https://sites.google.com/site/bb24559r/khnad-khxng-klum-tawxyang-thi-hemaa-sm>.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่5). กรุงเทพฯ: สุวีริณาสาน.
- สารรีย์ นุ่มนวล. (2543). ผลการวางเงื่อนไขในการสอบที่มีต่อความวิตกกังวล แรงจูงใจ และผลการสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- แสงอุษา สุทธิธนกุล. (2546). หมอชาวบ้าน. กรุงเทพฯ.